

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה ותסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת תרומה ד' אדר תשפ"ג גליון תתצ"ח

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדר"נ	
בני ברק	6:12	5:12	6:48
ירושלים	6:10	4:57	6:51
באר פארק	6:43	5:23	6:55

דברי תורה

ממורינו הגה"צ אב"ד
דקהולתנו שליט"א

ועשית שנים כרובים וגו' מן הכפורת תעשו את הכרובים (כה, יח) ובגמ' (סוה"ה:) כרביא היינו יעקא שהיו פני הכרובים כפני תינוק, וי"ל עפ"י מ' דאיתא במדרש (שיה"ש רבה א בפסוק משבני אהרן) אר"מ בשעה שעמדו ישראל לפני הר סיני לקבל את התורה אמר להם הקב"ה וכו' הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואני נותנה לכם וכו' אמרו הרי בנינו עורבים אותנו, אמר הקב"ה הא ודאי ערבים טובים על ידיהם אתננה לכם הה"ד (תהילים ה) מפי עוללים ויונקים יסדת עוז עיי"ש.

ואפשר לפי"ז הטעם שצוה לעשות פני הכרובים כתינוק לרמז ע"כ שהם הערבים על התורה המונחת בארון תחת הכרובים, ולכן גם היו הכרובים מקשה אחת עם הכפורת, להורות שהכרובים הם חלק מהכיסוי על הלוחות, וכמו שהכיסוי הוא מגן על הלוחות כ"כ גם הכרובים.

וכמ"ש המהר"ל (מגור אר"י בפסוק כ"א ביש"י עיי"ש) שהכפורת היא כיסוי לעדות, שלא תאמר הארון עיקר ששם העדות ולא ה"י הכפורת רק לכסות, הוצרך שאין הדבר כך כי אלא כל אחד כלי בפני עצמו משמש לעדות, הארון הוא מקבל העדות והכפורת משלים את הארון ע"י הכרובים שעליו עכ"ל.

וביאר דבריו שהכפורת היא כשלעצמו כלי המשמש לעדות דייקא ואינו כלי טפל לארון ככיסוי בעלמא, אלא כמו שכתבנו שהכפורת והכרובים הם כיסוי לעדות, פי' מגינים על הלוחות הכפורת בכיסוי והכרובים לרמז על התינוקות שהם ערבים לשמירת התורה. וזה פורשי כפיים למעלה סוככים בכנפיהם, לרמז על מגן כדאי' (שבת קל) מה יונה זו כנפי מגינים עליה, וכן היו הכרובים מגינים בכנפיהם כנ"ל. ולכן נמי כתוב ונעדת לך שם ודיברתי איתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים, שכל ציווי הקב"ה תורה ומצוות היו מבין הכרובים היינו דרך הערבים להזכירם ולזרזם לתורה ולשמירת המצוות.

ושמעתי שבס' צרור המור כתב והיו הכרובים פורשי כפיים למעלה סוככים בכנפיהם, לרמז על הא דאיתא (שבת קט"ז) אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן, וזהו הכרובים שהיו להם פני תינוק המונה לתשב"ר שהם סוככים ומגינים על העולם.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

ויקחו לי וכו' תקחו את תרומתי
ע"י שפורשים מעניני העוה"ז זוכים לידבק בבוכ"ע

לשם פניות של כבוד המדומה או כדי שירוחק מזה בעוה"ז או לעוה"ב אלא שצריך אכן להיות לשם שמים.

וההיחודש הוא כאן שהגם שבסתם צדקה וחסד מובא ממרן הבעש"ט הק' שאפי' אם ניתנה לשם איזשהו פניה אחרת ג"כ זה נקרא כמו לש"ש כי סו"ס לאחר הכל אזי הצדקה וחסד נעשתה כבר ויהודים נהנו הימנו, א"כ השיג התכלית שם, ולכן אפי' אם אינו לש"ש יש לו חשיבות גדולה, ולכן כאן אומר רש"י שתורה"ק אומרת שהשי"ת אומר שכאן אינו כן אלא כאן צדקה זו צריכה וחייבת להיות בדווקא כולה לש"ש ובלא פניות אחרות ושלא כשאר צדקות אלא ויקחו לי תרומה – לי לשמי לש"ש אלא שא"כ יש להבין באמת מה טעם שכאן צריך להיות לשמה וכולו לש"ש, אלא י"ל שכאן התורה מלמדתנו שבאמת כל צדקה וחסד זהו חשוב מאוד ואפי' אם אינו כולו לש"ש, אך עכשיו כאן קודם שהולכים לבנות ביהמ"ק וכמשי"כ "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", אז לכן כדי לזכות להשראת השכינה צריך עבור זה הכנה מיוחדת וכמו שמובא מפרשים,

במילא אומרת לנו כאן תורה"ק שאמנם בסתם צדקות אלץ פיין און וואול וכל צדקה וחסד חשוב מאוד בכל אופן וכנ"ל, אך כדי לזכות לקבלת אור השכינה הק' ע"י שתשרה בזה המשכן לזה צריך להיות שיהיה התרומה ממש לשמה, שזהו ויקחו לי לשמי כנ"ל ואז יזכו להמשך ויקחו לי תרומה שהיינו לזכות להתרוממות כנ"ל, כי כדי לזכות להתרוממות צריך כנגד זה גם להיות הכנה של התרוממות, והיינו תרומה לש"ש ע"י שמתעלה מנגיעותיו האישיות ותורם לה' ית' לבדו ולא עבור פניות ח"ו אלא לש"ש ועיד"ו דייקא יזכה שאף ההשראת השכינה שתהיה שם עיד"ו ג"כ תביאהו להתרוממות מנגיעותיו עצמו ומעניני עוה"ז שזהו ויקחו לי תרומה כנ"ל,

ולכן זהו דייקא ההכנה הראויה והנצרכת לקדושת ביהמ"ק והשראת השכינה, ועבו"ז צריך להיות ויקחו לי, כמו שפי' רש"י לי לשמי וכנ"ל וכמשי"כ בהמשך ועשו לי מקדש ועבו"ז ויקחו לי תרומה וכמו שפירש"י לי לשמי והיינו שההכנה לבית המקדש צריכה להיות באופן שכל מעשיו יהיו לש"ש ועי"ז נזכה לזכנתי בתוכם לזכות בזה לקדושת ביהמ"ק וקדושת השראת השכינה עליו ועכ"י, שע"י השראת השכינה תוך המשכן עיד"ו שרתה השכינה אצל כל או"א מישראל וכמ"ש ושכנתי בתוכם ודרו"ל בתוכו של המשכן לבד לא נאמ' אלא בתוך כאו"א, והיינו שע"י ששרתה במשכן שרתה גם בתוכם, שלכן כ"א צריך לראות להכין עצמו להיות כלי מוכן וראוי לקבלת השראת השכינה בתוכו ולהתקדש ולהיטהר בתורה ויר"ש ומידות טובות, כי עיד"ו זוכים לריכטיגע השראת השכינה, ואז זוכים שיהיה השראת השכינה בתוך כל אחד ואחד. ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"י.

בריש פרשתינו פרשת תרומה וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (כה, ב) ואיתא כאמר מוקני הק' כ"ק מרן אדמו"ר הרמ"מ מלעלוב זיע"א שפירש ויקחו לי היינו אם הם רוצים להיות שלי ועדש"כ ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי וברש"י שם רואים שהפי' להיות לי היינו להיות שלי וממילא ה"ה כאן ויקחו לי היינו אם הם רוצים לקחת את"ע להיות שלי והיינו שאם הם רוצים להתדבק בבוכ"ע ולהיות כל כולם שלו יתברך, אז העצה ע"י תרומה היינו שיתרוממו וירוממו א"ע מעניני עוה"ז ותאוותיו והנאותיו אז הם יהיו כל כולם שלו ית' שזהו ויקחו לי תרומה שע"י התרוממות מעניני הגוף ותאוות עוה"ז יזכו להיות שלי בחי ויקחו לי ועבו"ז לכן יש לזכור שצריכים לפרוש לגמרי מהעוה"ז ורק כך זוכים לידבק בבוכ"ע, בחי ויקחו לי לקחת את"ע להשי"ת ואל השי"ת להיות דבוקים בו ית' לגמרי בשלימות. ואמנם אין לנו שום השגה בו ובמאמרו אך עכ"ז מכל תורות ושיחות הצדיקים יש לנו ללמוד מוסר בפשטות צו שטייגען ע"י שאנו רואים מזה איך שאלו הצדיקים היו כל כולם רחוניות ממילא א"כ אף לנו יש יותר להתעלות כ"א במצבו ובחינתו היכן שהוא אוהו והאיך שהוא אוהו ג"כ יראה תמיד להתעלות מהעוה"ז ולא לטבוע בעוה"ז אלא להתרומם ממנו, ועי"ד שמוספר על די הייליגע ב' יסוד ושורש העבודה ז"ע שקודם פטירתו אמר שזכה להיות טפח אחד גבוה יותר מן זה העולם וממילא שזהו לימוד לכאו"א להתעלות בעצמו ולהתעלות מע"ג עוה"ז ועניניו ולא ליפול לעוה"ז בכל הפשטים ובכל המובנים שכלולים וישנם בטינופת העולם השפל רח"ל אלא תמיד להיות בהתעלות והתרוממות מהעוה"ז כי אז כמה שיותר עושים כן כך שכרו הרבה מאוד בזה ובבא.

ולכן אומרים בשם בעל האמרי חיים מוויז'ניץ שפירש כך: עולם הבא יש לכל יהודי אך עוה"ז אין לכל יהודי נאר פאר א ערליכער איד, ולהג"ל הוא מובן מאוד כי דווקא ע"י שמתעלים מהנאות עוה"ז אז יש שלוות ושמחת הנפש ויכול להנות אף מעוה"ז כי אז אינו טרוד אחר תאוותיו ח"ו ושמה בחלקו שנתן לו השי"ת הן בחלק הרוחני והן בחלק הגשמי ואז אשריו וטוב חלקו בזה ובבא, ולכן אמר הה"ק הג"ל שדווקא ורק לערליכע יוד יש עוה"ז ע"י שמתעלים ממנו, וכמו שאומרים בשם מרן הרשנ"ן מלעלוב זיע"א ובשם עוד צדיקים כמה רע ח"ו העוה"ז למי ששקוע בו וכמה טוב עוה"ז למי שאינו שקוע בו, ולכן ע"י שמתרומם מעוה"ז אז דייקא יש לו עוה"ז וכנ"ל, וכשי"כ עוה"ב וכנ"ל.

והנה בתורה"ק אי' פשטים עא"ס, ולכן יש לדקדק במש"כ ויקחו לי תרומה ופירש"י לי היינו לשמי ויש לדקדק ולהתבונן בזה שרשיז"ל לא פי' כפשוטו ויקחו לי להביאם להשי"ת היינו לרשות גבוה ולרשות הקדש ובדק הבית ככל התרוממות לביהמ"ק בכל הדורות אלא פי' לי לשמי שיל"ד שהפי' הוא שהתרומה תהיה לשמה לשם שמים לשם ה' בלבד ולא לשם איזה פניה אחרת ח"ו אלא כולו לש"ש לכבוד השי"ת לבדו ולא

בפשטות לעבוד על עצמי לשבר התאוות ומידות רעות ולהתקדש ולטהר וליר"ש כדבעי ומידות טובות קדו"ט ותורה עבודה וגמילות חסדים.

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

כל מעשיות הצדיקי אמת צריך להביאנו להתעוררות וע"י תשובה ומעשי"ט יכולים להפך הרע לטוב ולהיות כולו יצה"ט, כמובא אצל דוד מלכא משיחא שאמר "ולבי חלל בקרבני", שדוד מלך ישראל זכה להיות כולו יצ"ט שכל לבו היה חלל ונתהפך ליצ"ט והיה רק צדיקים יצר טוב שופטן והוא היה מנהיגם והיה כולו רחוניות.

צריך לראות תמיד להתרומם מהעולם הזה ולחפש להתקרב לאבינו שבשמים ולא להיות זינקען לתוך העולם הזה ובוודאי שכל הבא ליטהר מסייעין אותו פתחו לי פתח כחודו של... כמובא מצדיקים שאף אחד עוד לא פתח פתח כחודו של מחט כי הריבונו של עולם רק ראה שמישהו מנסה מעט להתקרב מיד פתח לו פתח של אולם וכי כל הבא לטהר שרק אם רק בא כבר פתח לו ורחמנא ליבא בעי שהוא רואה רצונו הטוב של יהודי שרוצה ומחפש להתקרב אליו אז כביכול השי"ת מנמיך עצמו אליו ומרימו ומקרבו אליו ית'.

ולכן הכל נקשר לענין שדיברנו מוקדם הענין הנ"ל שתמיד צריך לראות לא ליפול בטביעה לעומקי העוה"ז אלא תמיד להתרומם ממנו, ותמיד לזכור בתמידות ובתמימות לילך מיט העכרקיית בהגבהה כמה טפחים מן העוה"ז מיט א דרך רוחנית, ואם כל מעשינו יהיו לש"ש או יכולים לזכות לכך.

וזהו ויקחו לי אם לוקח עצמו מהעוה"ז ומתרומם ממנו יכול לזכות לתרומה ולהתרוממות שיהיו כל מעשינו יותר לשם שמים.

~ ז אדר יומא דהילולא דמשה רעיא מהימנא ע"ה ~
היום ההילולא פון די הייליגע זיסע משה רעיא מהימנא, מסופר במלך אדיר וחזק ששמע על משה רבינו שהוא מרגיז מממלכות והופך עולמות והאיש משה גדול מאוד, שלח המלך לתהות על קנגנו ולראות מי הוא ושלח שליח מיוחד שיצייר לו בדיוק מי הוא משה רבינו וכך עשה והוא הביא למלך את דמותו של משה רבינו, והמלך הזה ידע את חכמת הפרצוף ואמר שאין יתכן שזה משה רבינו כי בתמונה הנוכחית רואים שהאיש נולד במידות רעות ודברים רעים, וא"כ החליט שיבוא בעצמו לראות מי זה משה רבינו האמיתי, וכך הוה

נבאים עד שיכלו להתבטל מן המציאות מרוב שפלות, והדיבור פעל שיהיה להם קצת אחיזה בעולם הגשמי. (ראה בעש"ט עה"ת סוף פ' פינחס, כמה צדיקים והסידים לפעמים מתפארים בעצמם כו. ובהערות שם מביא מה שאירע עם הבעש"ט שכמעט נתבטל ממנו קוסטא דחיותא, וע"י שתלמידו שבחוחו, הכניס בו החיות, עיי"ש).

אמרי קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

בטומאתם עד עולם רח"ל, ועד כדי כך גדלה טומאתם וזהוהמתם שאפילו שרף ומלאך היה נפגם מקדושתו שם, והקב"ה נצרך לירד בעצמו כביכול ולהוציאם משם.

ועפ"י ז"ל כי משה רבינו ע"ה חישוב נפשו שהקב"ה בכבודו ובעצמו צריך לדבר אתו מפעם לפעם בכדי שיהי לבני מעמד וקיום בדברם עמו, שלא ייפגמו על ידו, והדברים נוראים.

ועד"ז ז"ל עוד, מה דראינו אצל הרבה צדיקים שלפעמים יצאו מגדרם ודיברו על גדלות עצמם, והרי דרך הצדיקים להיות שפלים בעיני עצמם, ותו האיך זה שאנו רואים שהם מבטיחים ישועות וברכות, עד שנראה שסוממים על כוחם ומכירים בגדלותם.

אלא הענין שהם צריכים לעשות כך, כי הם בעיניהם היו כ"כ

והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה (יב, ג)

יש לתמוה איך היה שייך אצלו ענוה, בידעו עדות הש"י לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא (במדבר יב, ז), פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות (שם, יח), א"כ איך יחשוב שהוא השפל מכל אדם.

וביאר כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל (ריבה"ק הרמ"מ זיע"א) עפ"י דאיתא (וזה"ק פ' וירא מדרש הנעלם ק"ז): דממצרים נגאלו ישראל ע"י הקב"ה בעצמו, כדאמרו חז"ל (ספרי תבא כח) אני ולא מלאך אני ולא שרף וכו' אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו גאלם שנאמר (שמות יב, יג) ועברתי בארץ מצרים וגו', ולכאורה תקשי הלא הי די שיבוא שליח ומלאך ה' לגואלם וממלא כבוד יתודע לעין כל בשר מה רב כוח הש"י בעצמו עד אין חקר, תירץ בזה, כי בהיות שארץ מצרים היתה ערות הארץ (בראשית מג, ט) עד מאד, שלכן כתיב אצל בני"י ולא יכלו להתמהמה וגו' (שמות שם, לט) דאם היו מתמהמהים אפי' עוד רגע אחד היו נשקעים

לעבודת הש"י"ת להפוך תאוות אלה לעבודתו ית' (תפארת שלמה פ' תולדות) *
וזהו ויקחו לי לשמי שבא להשיב הנשמה והנפש ע"י שמי דתורה ושבת לכן ל"י עולה ארבעים,

ויובן דאי' בגמ' (יבמות) רב ויחנן רב אלעזר דאמרי תרווייהו תורה ניתנה בארבעים, ונשמה נוצרה בארבעים. כל המשמור תורתו נשמתי משתמרת וכל שאיש משמור את התורה אין נשמתי משתמרת, לכן הרמז ויקחו לי שיעולה ארבעים שריזמו לתיקון הנשמה ע"י התורה שעי' אהל מועד שעולה ציון כי מציון יצא תורה שבשבת ניתנה תורה זוהו לי לשמי. וזהו הענין שכל השפע בעולם בא ע"י קדשת המשכן שבו שולחן ומזבח שהם ענין שפע גשמי ורוחני הרוצה שיעשי יצפין והרוצה שיהיבם ידירם וסימנין שולחן בצפון ומזבח בדרום שמהם שפע חכמה ועשייתו והם מציאים בקודש, ושפע שלהם היא מקודש הקדשים שבו לוחות ושברו לוחות מנוחים בארון שכל השפע מקודשת התורה,

ולכן אי' שאליו ידעו עמ"ם שפע שבא להם מהיות המקדש קיים היו מקיימים אותו ולא מהריבין אותו, לכן כיון שאהל מועד ענין תיקון הנשמות לכן שייך ממנו שפע גשמי שאו מעלין הגשמי לרוחני ומשתמשים בו לצורך גבה עבוד הנשמה הרוחנית שתוכל לעסוק בתומ"א או שפיד ומילין לנהנת מעוה"ז לצורך עוה"ב,

וכמו שהארץ כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א פ"א תחת או"ד השיח"ן שעולם הבא יש לכל אחד ואחד שישלים תיקונו אם לטב או ח"י להיטן, אבל עוה"ז יש רק לעלילע יודין שהם רגועים ממנו ולא חסר להם כלום כי צריכים את העולם הזה רק לצמיחם גבהים ורוחניים, וזו ה' שולח להם כל צרכם ברו"ג כי הבריאה עצמה רוצה שהם ירנו ממנה כי זהו תיקונה שיעיד"ן ותעלה הבריאה להגלית הרוחני שלה, והכסף והזהב רודפים אחריהם ולא הם אחרי מנתתם לכן כל שפע העולם הגשמי ע"י המשכן שהוא ענין מ' יום של תיקון הנשמה.

ויקחו לי אם לוקח עצמו מהעוה"ז ומתרומם ממנו יכול לזכות לתרומה ולהתרוממות שיהיו כל מעשינו יותר לשם שמים. (כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

משולחן גבוה

מרבתינו הקדושים מלעלוב

ויקחו לי תרומה (שם)
יש לבאר עפ"י מה שאחז"ל במדרש (שמור"ר פ"א א') ויקחו לי תרומה הו"ד (משל"ד, ג) כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו (מסעי' שם במדרש אל תעזבו את המקח שנתתי לכם וכו' עיי"ש הי דברי המדרש ברוח מללו דהכונה של ויקחו הוא הנהו"ק מקוה של הקב"ה) ואיתא בזה"ק (תיקון זהו תיקון י') אורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרתח לעילא, ולפי"ז יתפרש הכתוב ויקחו לי - לשמי [השי"]

דהיינו אם יהודי לומד תורה לשמה, או נהי' מזה - תרומה - דהיינו שהתורה שהוא לומד מתרוממת ופורחת לעילא. (אדמו"ר מרן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א)

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (כה, ח)
איתא במדרש בתוכי ולא בתוכם אלא בתוכם מלמד שהקב"ה משרה שכניתו בלב כל אחד ואחד, וא"כ למה לא נאמר בתוך כל אחד ואחד [לשון יחיד ולמה נאמר בתוכם לשון רבים].

אלא שהתהו"ק באה ללמדנו שהשראת שכניתו ית' בלב כל אחד ואחד היא רק בתנאי שישאל יהוה בבחינת "בתוכם" שכולם יהיו מאוחדים כאיש אחד בלב אחד, ורק בזה הכלל יוכלו להגיע למדרגה הגבוהה של ושכנתי בתוכם. (אדמו"ר מרן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א)

מכל איש אשר ידבנו להם תקח את תרומתי (שם)
ומבואר בשם מרן הבעש"ט הק' זיע"א שכל אדם צריך לעשות עצות בנפש אך להפוך ולעשות הכל למידות טובות מכל אשר ידבנו לבו, מהתאוות והחינוניות, ומידות רעות אשר היה רגיל בהם יקח דרך

ויקחו לי תרומה וכו' זהו כסף תחושתי וכו' ועשו לי מקדש (כה, ב - ג)
כשעם ישראל בצער השכינה מיללת קלני מראשי קלני מזרועי (סנהדרין מזו). וזו איך רצונה ואין לה מקום ומקדש [מנ"ש עמו אנכי בצרה (תהילים צא), מכל צדכם לו [קרי' צד (ישעי') ובמצודות מ"י: בכל זמן שהיו בצרה ה' לו כביכול צד ר"ל לא הי ח"ו שמחה לפני המקום, ע"כ]

זהו פירושו 'ויקחו לי תרומה וכו' זהו כסף תחושתי וכו' ועשו לי מקדש', כשיש לישאל זהו כסף טוב להם, או 'ועשו לי מקדש' (אדמו"ר מרן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א)

ויקחו לי תרומה (כה, ג)
נראה לרדק שנתא ויקחו ולא יתנו, ויתבאר למה, דאין אדם היה עני מן הצדקה ובדאי לא יחסר כל בו, וזהו ויקחו שאדם נתן לעני מלא עומטו כו', אז הקב"ה נתן לו בחיזה מלא עומטו לעוה"ב, ותמוה דהיי צריך לכתוב בעוה"ב ולא לעוה"ב,

אלא כל שהש"ת נתן לו בעוה"ז מלא עומטו להיות לו תועלת לעוה"ב - או כע"י זה עשה צדקה ויקתרו אליו צדיקים, ושיא ביתו לת"א וממילא בענינות. (החזה הק' מלובין)

ויקחו לי תרומה (כה, ג)
י"ל דאם רוצים להתדבק בהש"ת [וזהו ויקחו לי שרוצים לקחת העולם הזה,
ועפ"י יש לפרש סמיכת הפרשיית דבסיים פ' משפטים עה"פ וישמון כבוד ה' על הר סיני ויכיתו הענין ששת ימים וגו', אי ברו"ג דכל הנכנס למחנה שכינה טעון פרישה וכו', והענין הזה היה אצל משה ורק אח"י - שהוא קיים בעצמו פרישה - הי יכול לציות לבני ישראל שיעשו עצמם עני"י ויכו להשראת השכינה. וכדכרם של צדיקים שאינם אמורים דבר רק אם הם בעצמם גם כן בבחינה זו. (אדמו"ר מרן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א)

אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא

אודות ענוותנותו גדולתו וקדושתו של משה רבנו עליו השלום וההתקשרות לצדיק הדור
לרגל יומא דהילולא קדישא - ז' אדר
פרסום ראשון מתוך הספר החדש "ספר השיחות" ממרן רבינו הק' שליט"א שיו"ל בקרוב

האנוכיות של האדם גדולה הוא בעל גאווה, אבל כאשר האנוכיות זעירא יותר והוא מתנהג בענוה ושפלות רוח, אפשר לזכות במידה טובה מרובה, שבכח האלף יזכה להשראת השכינה כמ"ש (ישעי' נו, טו) 'אשכון ואת דכא ושפל רוח'.

ועוד רמז יש באלף זעירא, מה שכבר ביארנו שמשח רבינו היה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה, ומשה מרמז על כל כלל ישראל, כי משה שקול כנגד כולם, ואתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, ובאמצעות ענוה ושפלות רוח אפשר לזכות 'ויקרא אל משה', שהשי"ת קורא בקריאה של חיבה לכא"ו מ'ישראל בכל דור ודור, אם הוא מתנהג בענוה ושפלות רוח כמרע"ה, כי כאשר מתנהגים בענוה ושפלות רוח השי"ת קורא לכל כלל ישראל בכללות ובפרטות בקריאה של חיבה, ועי"ז זוכים להתקרב לאבינו שבשמים ית"ש, והוא משפיע עלינו כל ההשפעות טובות בגשמיות וברוחניות.

והנה איתא בגמ' (סוכה נג, א) שהלל הזקן היה אומר 'אם אני כאן הכל כאן ואם איני כאן מי כאן', וכבר עמדו המפרשים שלא יתכן שהלל היה מתפאר על עצמו באופן זה. וי"ל דתיבת 'אני' מרמז על הבוכ"ע, והכוונה שמי שמתנהג בענוה ושפלות רוח, הוא קרוב אל השי"ת והשכינה שורה עליו, והיינו 'אם אני כאן', כלומר אם השי"ת כאן, הלא בודאי הכל כאן, כי כלום חסר דבר בבית המלך, ומי שזוכה להיות קרוב אל המלך ית"ש, לא חסר לו כלום, וזוכה לקבל את כל ההשפעות טובות בגשמיות וברוחניות, הוכמה לתיקון השלם ולהתעלות בתורה ויר"ש ומידות טובות.

ועוד י"ל דמשה הוא רמז לצדיקי אמת שבכל דור ודור, דאיתפשטותי דמשה בכל דור ודור כנודע (תיקון"ז סט קיד, א), שבצדיקי הדור יש ניצוץ מרע"ה, וכן אמרו (שבת קא, ב) **משה שפיר קאמרת, ויאמינו בה' ובמשה עבדו**. ולזאת מרומז בפסוק איך אפשר לזכות להתקשרות ולדביקות בצדיקי הדור, שצדיקי אמת ירחמו על כלל ישראל וירימו אותם ברוחניות ובגשמיות ויקרבו אותם לאבינו שבשמים ית"ש, העצה היא גם באמצעות אלף זעירא, דהיינו ענוה ושפלות רוח, שעי"ז זוכים 'ויקרא' דהיינו לקריאה של חיבה, להתקרב אל משה דהיינו אל משה רבינו ולשאר צדיקי אמת הק' שבכל דור ודור. ועי"ז אפשר לזכות לכל הישועות בגשמיות וברוחניות, ובוה יזכו לכל המידות טובות ולקבלת התורה והמצוות ולהתמדת התורה ולהתעלות בתורה ויר"ש ומידות טובות, אכ"ר.

ועי"ל עפ"י מש"כ באגרת הרמב"ן לבאר את גודל מעלת הענוה ה"ל, וכל אדם יהיה גדול ממך בעיניך, אם חכם או עשיר הוא, עליך לכבדו. ואם רש הוא ואתה עשיר או חכם ממנו, חשוב בלבך כי אתה חייב ממנו והוא זכאי ממך, שאם הוא חוטא הוא שוגג ואתה מזיד וכאשר תנצל מן הכעס, תעלה על לבך מדת הענוה, שהיא מדה טובה מכל המדות הטובות וכו'. מדויק שמידת הענוה היא המידה הטובה ביותר, ועי"ז אפשר להתעלות ממדרגה למדרגה יותר ויותר.

ולפי"ז יש לפרש 'ויקרא אל משה', כלומר שהטעם שזכה מרע"ה למדרגות הנפלאות הללו, שזכה לקריאה של חיבה, חכה למדרגה הגדולה ביותר של נבואה, שהשי"ת אהב אותו וחיבבו, והשפיע עליו המדרגה הרמה של ביותר של נבואה, זה היה מפני שהיה עניו מאוד, כמ"ש 'והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה (במדבר יג, ג) שהיה בבחי' אלף זעירא, שהיה מלא בענוה ושפלות רוח עד א"ס.

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, הנה תיבת 'ויקרא' כתובה באלף זעירא.

והספה"ק האריכו הרבה בביאור ענין האלף זעירא של תיבת ויקרא, ומה הרמז שרמזה התוה"ק בזה, (ועי' זוה"ק ח"א רלד, ב). ובתוה"ק יש פירושים עד אין סוף, וי"ל בהקדם מ"ש רש"י 'ויקרא אל משה' - לכל דברות ולכל אמירות ולכל צווים קדמה קריאה לשון חיבה, לשון שמלאמי השרת משתמשים בו, ע"כ. וי"ל שהאלף מרמז על אלופו של עולם הבוכ"ע שקרא למע"ה בהתקרבות וחיבה, והוא רמז שהאדם יתקרב לאלופו של עולם רק באופן של אלף זעירא, דהיינו בכח ענוה ושפלות רוח, שמי שמתנהג בענוה יזכה להתקרב לאלופו של עולם ויזכה שהשי"ת יקרא לו בקריאה של חיבה, כמ"ש 'אשכון ואת דכא ושפל רוח' (עי' סוטה ה, א), שהיסוד הראשון לכל הרוצה להתקרב אל ה' הוא שיהיה עניו ושפל רוח, כי מי שהוא בעל גאווה רח"ל אינו יכול להתקרב אל השי"ת, כדאי' בגמ' (סוטה שם) כל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור בעולם במדור אחד רח"ל, ולא יזכה להשראת השכינה, ומידה טובה מרובה, שבמידת הענוה אפשר לזכות להשראת השכינה ולקריאה של חיבה, ועי"ז יהיה דבוק באלופו של עולם שיקרב אותו בלשון של חיבה.

ויש לומר עוד, שבאלף מרומז גם כל התורה כולה, כי אלף הוא האות הראשון מ"ב אותיות הק' וכוללת כל כ"ב אותיות מידוע, ומרמזת על כל התוה"ק, וכן אל"ף היא ראש תיבת אנמי שכוללת הדיבור הראשון שכולל כל עשרת הדברות שכוללם כל התורה כולה. וכן מצינו שהאל"ף רמז לתורה כדאי' בחז"ל (שבת קד, א) אל"ף בינה, ופירש"י למוד תורה. והרמז בזה שהרוצה לזכות לכתרה של תורה, צריך להתנהג בענוה ושפלות רוח, כמו שמצינו בהר סיני שהיה הר שפל, וע"כ שרתה עליו השכינה, כדאי' בגמ' (סוטה ה, א) ואני את דכא אשכון, שהניח הקב"ה כל הרים וגבעות והשרה שכינתו על הר סיני. וכן התוה"ק ניתנה ע"י משה רבינו ע"ה שהיה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה.

וכן אחז"ל (תענית ז, א) למה נמשלו דברי תורה למים, דכתיב (ישעי' נה, א) 'הוי כל צמא לכו למים', לומר לך מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה. וזק האדם המתנהג בענוה ובשפלות רוח יכול לזכות להבין את התוה"ק, ולהתעלות במעלות התורה לשמה. וזה נרמז בא' זעירא, שהרוצה לזכות לאל"ף שהיא האות הראשונה של התוה"ק, הרי יזכה לזה רק אם יתנהג באופן של א' זעירא, דהיינו בענוה ושפלות רוח.

וה"ר שנוכה שיקרא לנו השי"ת בקריאה של חיבה ואהבה, וזוכה ללמוד וללמד את התוה"ק ולהבינה, וטובה כולנו יחד להיות כלי קיבול ראוי לקבל את התורה הק' והמצוות בשלימות כראוי. ויסוד הכל הוא הענוה ושפלות רוח, שעי"ז אפשר לזכות לאור התורה והמצוות, ולהאיר ולהתעלות בלימוד התוה"ק ובשמירת התורה והמצוות.

ועוד מרומז באלף, כי הנה תיבת 'אני' ראשיתה בא', וי"ל שבא לרמז שכאשר

הילולא דצדיקיא

- ד' אדר - רבי חיים יוסף גאטליב ב"ר יודא אריה - טיב גיטין וקידושין (תרי"ח)
- רבי אלעזר מאיר הכהן ב"ר יעקב משה מוואלברא (תרי"ט)
- רבי יחיאל מאיר פאנעט אב"ד הידלמאש ב"ר אשר שמואל (תש"ו)
- רבי יוסף הצדיק אב"ד פוזנא ב"ר משה פנחס - התן הנועד ביהודה (תקס"א)
- רבי יוסף מראשקוב ב"ר שרגא - תל"ר"פ מקארין (תק"ט)
- רבי זאב וולף ב"ר נפתלי צבי גאב"ד צ'רני אוסטריא מטבוייה - תל' המגיד ממעורזש (תקפ"ג)
- רבי אברהם ב"ר אנוש בינג סג"ל אב"ד ווירצבורג - תל"ר"ג אדלר וב' ההפלאה - זכרון יהושע (תרי"א)
- רבי שמואל אברהם אבא ב"ר משה שפירא מסלאוויטא (תרי"ח)
- רבי ישעי' ב"ר יעקב משה מושקאט - הרי בשמים - התן ר"י מראדוויל ותל' המגיד מקאנונין (תרי"ח)
- רבי שלום מפשיטיק ב"ר יעקב יצחק מבלענדוב. רבי משה הלברשטם מקשאנוב ב"ר דוד (תרי"ח)
- רבי חיים מדאראהוי ב"ר יוסף אהרן מבעשטעטא (תרי"ח)
- רבי מרדכי שלמה פרידמאן מבאראן ב"ר יצחק (תשל"א)
- רבי אברהם ב"ר רפאל לנדא מטשעקנב - בית אברהם וזכאת אברהם (תרי"ח)
- רבי אלכסנדר יסקינד הכהן מפאלצק ב"ר אברהם - תל' החוזה והיהודי הק' (תקצ"ו)

- רבי משה סטעניצער מוועליכוב ב"ר בנימין [וי"א ששם אביו ישעי' זאב מטאראטא] - תל' החוזה הק' והמגיד מקאנונין (תרי"ח)
- רבי נפתלי ב"ר שלמה אמסטרום תלמי הגרי"ם (תרי"ח)
- רבי דניאל ב"ר בנימין וולף פרוסטיין ראב"ד פריעשבורג - מחנה דן (תרי"ח)
- רבי משה יהודה ארי' לייב ב"ר מנחם זעמבא מפראגא - גור אריה יהודה (תרי"ח)
- רבי חנוך צבי מברדיין - יבחר פאר - חתן השפ"א ב"ר פינחס יעקב הכהן ממאלעניץ (תרי"ח)
- רבי יהושע דוד ב"ר שלום פוברסקי ב"ר ישועות דוד ר"י פוניב"ב (תש"ט)
- משה רבינו רעיא מהוימאנא בן מערם ויוכבד ע"ה (ב"א תפ"ח)
- רבי אברהם צבי מפעטיקוב ב"ר אלעזר - תל' החוזה הק' - שו"ת ברית אברהם (תקס"ט)
- רבי יחיאל יוסף מראשקוב ב"ר שבתי השני (תרי"ח)
- רבי יהודה פרידלנדר אב"ד בורגופונד ב"ר דוד לייב - תל' הייט"ל זר"ה מליסקא.
- רבי מנחם חיים לנדא מווארייצה ב"ר יעקב - מגוע טשננוב (תרי"ח)
- רבי צבי קינסטליכער ב"ר שו"ת באר צבי (תש"ח)
- רבי יעקב ב"ר עזרא סג"ל לייבוויץ מקאמיש ב"ר משנת יעקב (תש"ט)
- רבי גרשון לאקציר מליפאחויץ - תלמיד המגיד ממעדייטש (תקמ"ח)
- רבי אריה לייב בן הפני יהושע (תקמ"ט)
- רבי טוב"ל ליפשיץ אב"ד בריגל ב"ר משולם זלמן יהונתן (תרי"ב)
- רבי אשר מאיר מבאבניא ב"ר יוסף זאב מקשאנוב (תרי"ח)
- רבי אהרן מנחם מנדל מראדזימין ב"ר שלמה (תרי"ח)
- רבי משה מטאמשוב ב"ר יוסף אריה לייבש (תשל"ח)
- נעשה"ש רבי שמואל דוד ב"ר יוסף הלוי מנישטרא הי"ד (תש"ד)
- רבי יוסף ברוך ב"ר קלנימוס קלמן הלוי עפשטיין מנישטראט (תרי"ח)

"משנכנס אדר מרבנים בשמחה"

בפרט הדברים אמורים בשערי חודש השמחה, כמו שכתב הרה"ק **השפת אמת** ז"ע (שקלים תרל"ד) שמזכירן שאמרו 'משנכנס אדר מרבין בשמחה' (תענית כט.), לכן אמרו 'באחד באדר משמיעין על השקלים (שקלים ב, א) כי על ידי שיתן מנכסיו לאחרים יזכה להרבות בשמחה. (מהגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א)

מהמשפיעים הגאון צ"ר רבי נחמן בידרמן שליט"א ורבי אלימלך בידרמן שליט"א

אזכור דבריו שאני שש מה שאני גורם שמחה בהבב"ה, וזה חזק על כל אדם שיהיה לו שמחה במה שהאל הקדוש משמח בו ומשעשע בעבודתו וכו'. (קדושת לוי קדושה שני). (מהגה"צ רבי נחמן בידרמן שליט"א)

הפנתה כיסו וארנקו לצדקה וזכה לשמחה

מעשה באיש עשיר שמוזנותיו היו מצויין לו ברווח ובכבוד, בניו כשתילי זיתים סביב לשולחנהו, ולא חסר לו מאומה, מלבד דבר אחד, והיא - מידת השמחה, פעם נכנס בצר לו אל הרה"ק הבית ישראל מגור ז"ע ותניה בפניו - מדוע תרוק הוא משמחת החיים... ענה הרבי בקוצר אמרים, 'פתחת שקי - ונתוארני שמחה...! כלומר שיפתח את כיסו וארנקו לפרנס אחרים משלו, עיי"ז יזכה לסיפא דקרא להיות מלא שמחה, כי כך הוא טבע העולם, שהנותן למען אחרים מסיח דעתו מצרכי עצמו וממילא אפשר לשמחה לחול עליו. (מהגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א)

הארי"י זכה לרה"ק בזכות השמחה

המשנה ברורה" מביא בשם ה"חרידים", דהארי"י הק' העיד שזכה שנפתחו לו שערי החכמה ורוח הקודש משום שהיה שמו בתכלית השמחה בקיום המצוות. וכל מה שזכה, הוא מכוחה של השמחה.

שכר העושה מצוה בשמחה

כתב **השפת אמת** (כי תבוא) כשם שאמרו רבותינו (שבת קל), שכל שקיבלו עליהם ישראל בשמחה - עדיין עושים אותה בשמחה, כך הוא בכל מצוה ומצוה, אם הוא עושה אותה בשמחה, טעמה אינו פג ומזונו לעולם.

שמחה פירושה להיות בשמחה גם לאחר עשיית המצוה

כתב **המראה יחזקאל** בשם ה'בינה לעיתים', כי מאמר הכתוב 'בשמחה' פירושו, שמחה של מצוה, המרחבת דעתו של אדם. ואפילו אחר גמור השמחה, לעולם השמחה בלבבו וטעמו, שזוכר שאותו יום אמר הלל או נשמת, או התפלל שמונה עשרה בכוונה והוא שמח עם עצמו. וזוכר הטעם הנאהב והנחמד.

שמחה - ושמחת בכל הטוב אין טוב אלא תורה ותפילה

וכשתאמר ברכות ושבתות תעשה כאילו אתה עומד לפני מלך, והוא אומר לך השמיעני את קולך, ואל תרוץ דבריה, ואל תמהר להוציא דברים מפיק, ואם תצטרך לפרנסה אל תשים לבך רק לאותה ברכה כמו לברכת השנים, או אם יש לך חולי אל תשים לבך רק לברכת חולים מופני שאומרים עליך למעלה זה לפניו סבור שאינו צריך אלא לזאת, לכן תכוין בכל הברכות שהרי שמו"ע יראת ה' להיות לפניו ביראה על כל הברכות וכו' ולכן אמרו בגמ' (ברכות ל"ד ב') יכוין בכלם, ואם אי אפשר יכוין בברכת אבות או בברכת הוראה וכו' (לפניו בגמ' שם ליתא ה"א או בהודאה, אמנם עיניו בהגמ"י ה"ל תפילה רפ"ו שמוכח שלפניו היתה הגיר' שכ"ח אומר בהודאה, מקו"ח שם, וכן מבואר בספר הרוקח ה"ל תפילה וכן בסמ"ק הובא בב"י סי' ק"א).

תפילה בכוונה מתוך שמחה

לכן טוב להתפלל ולכוין בשמחה ובכבוד להקב"ה להתפלל בכוונה שלא תדבר עם אדם קודם שתעמוד בתפילה (ועיניו מבואר בכל הש"י וס"ח, והדברים מפורשים במדרש שו"ח"ט (תהלים פ"ו) עה"פ האזינה ה' תפילתי בלא שפתי מורמה, דברים בטלים לפני התפילה מעכבתי ע"ש) אלא אמרו דברים המכניעים את הלב תחילה ברחמים וכשתתפלל תוסיף על כל ברכה וברכה מענינה לצורכיך כי ביותר הם מכניים את הלב וכו' ואם לא תוכל להוסיף חקור לך אחר ניהוגים, וכשתתפלל אמור אותן באותו ניהוג שניעים ומתוק בעיניך, באותו ניהוג אמור תפילתך, ותתפלל תפילתך בכוונה ויחשוב לך אחר מוצא פיה, לדבר בקשה ושאלה ניהוג שמכין את הלב, לדברי שבח ניהוג המשמח את הלב (שם סי' קנ"ח). (מהגה"צ רבי נחמן בידרמן שליט"א).

זו"פ הפסוק (ישעי' ס"א י') שוש אשיש בה', כלומר שאדם שמח במה שמביא להקב"ה שמחה במעשיו, וזה הפי' שוש, כלומר שאנוכי שש ושמוח במה שאני אשיש בה' שאני גורם שאשיש, שאני מביא שמחה בהבב"ה כביכול אני מביא שמחה, ואדמור בוצינא קדישא מוהר"ר דוב בעריש זלה"ה אמר ג"כ בסגנון ע"ז הפסוק שוש אשיש בה' שאני שש מה שאני משמח במצות הבורא ב"ה,

מנהג תליית לוח "משנכנס אדר - מרבנים בשמחה"

משנכנס אדר מרבנים בשמחה, ומנהג חסידים ואנשי מעשה לתלות לוח מצויר, ועליו כתוב "משנכנס אדר מרבנים בשמחה". וכן הובא במנהגי הקול אריה (אות קה) שהיו נוהגים כן בביתו.

בספר עלי תמר (על הירושלמי מסכת מגילה) הביא בשם הרה"ק רבי זאב מזבאר ז"ע, טעם יפה למנהג תליית השלטים, המנהג נוסד כדי שכותלי ביהמ"ד יוכיחו ויכריזו הלכה זו שנשמטה ברמב"ם ובשולחן ערוך. [על עצם ההשמטה, יש שכתבו (ראה פסקי תשובות סי' תרפ"ו) דריבוי בשמחה הוא דבר התלוי בלב, ולא פירוטו חז"ל כדת מה לעשות לריבוי השמחה בחודש זה, ואין הרמב"ם והשו"ע מביאים אלא דינים והלכות בדברים מעשיים מוגדרים].

בספר 'ליקוט אברהם' [נתחבר על ידי הג"ר אברהם לפשיץ ז"ל, ונדפס בהסכמת ה'מנחת אלעזר' ממונקאטש ושאר גדולי דורו] הביא (בסי' תרפ"ו) שכן נהגו ישראל קדושים. והביא שיש נוהגים לתלות על האמה המרובעת שהיא זכר לחורבן, חאת עפ"י דברי המור וקציעה (הובאו דבריו בשערי תשובה ריש סי' תרצה) שבסעודת פורים אין צריך לעשות זכר לחורבן עיי"ש. אך יש מפקפקין בזה, כיון שלא מצינו היתר מפורש לעשות כן, וכל אחד ינהג בה כמנהג אבותיו ורבותיו.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

<p>ברכת מזל טוב נאמנה</p> <p>יחולו על ראש ידידנו היקר והנכבד, שמו מפארים כל יודעיו ומכיריו בנעימות הליכוי, איש יקר רוח מאוד נעלה, תורה יר"ש וחסידות אצלו בלולה, מסור בל"ז למען בית חיינו ומוסדותינו הק'</p> <p>ה"ה הרה"ק ר' יוסף רייך שליט"א</p> <p>מנהל מרכז מוסדות לעלוב בארה"ק</p> <p>לרגל השמחה במועונו בנישואי בתו עב"ג בשעתומ"צ</p> <p>יצו ה' את ברכתו ויזכה לראות מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת מדורות ישרים ומבורכים נאר מיט א געזונטע אידישע שמחה שטענדיג. אכ"ר.</p> <p>מברכים ושמהים בשמחתך</p> <p>שלמה זלמן הלוי הורוביץ בשם קהל חסידי לעלוב בארה"ק</p> <p>שמחת החתונה תתק"ם א"ה יום חמישי ב' אדר פ' תרחמה באולי אמונת חן בב"ב</p> <p>אנא המשיכו ללמוד להעטיר ולהתפלל על האשה החשובה אלטע עטיל בת בלימא גיטל לרפ"ש</p>	<p>מזל טוב</p> <p>הרה"ק ר' נפתלי אייזיקוביץ הי"ד ארה"ב להכנס בנו לעול התומ"צ</p> <p>הנה"ח דוד דייטש הי"ד ארה"ב להולדת הבן בשעתומ"צ.</p> <p>לזכר עולם יהיה צדיק</p> <p>הרה"ק רבי יעקב יחזקיה גרינוואלד ז"ע</p> <p>ב' יוגד יעקב מפאפא יומא היילולא ב' אדר (תש"א)</p> <p>זכותו יגן עלינו ועכ"י.</p>	<p>ברכת מזל טוב נאמנה</p> <p>הננו לשגר בזה לקדם הוד מעלת ידידנו היקר, כליל המעלות והמידות, עוסק ויוגע בתורת ה', אהוב על מכיריו, וענות חן נסובה על פניו, מלמד ומהנך מומחה לילדי ישראל, ה"ה</p> <p>הרה"ק רבי צבי ליפשיץ שליט"א</p> <p>לרגל שמחת המסד בנו יניק והכינס כבוד</p> <p>ישראל מרדכי מנשה נ"ו לעול תומ"צ בשעתומ"צ</p> <p>יה"ר שיוכח לרווח ממנו רוב תענוג ונחת, מתוך שמחה, אושר ועושר והרחבת הדעת.</p>	<p>ברכת מזל טוב</p> <p>הננו לשגר לכבוד מע"כ ידידנו היקר והנעלה, פא"מ, נכד רבוה"ק מלעלוב, צנתר דרהבא, שמו הטוב הולך לפניו, מפארי רבני מתפללי ביהמ"ד ה"ה</p> <p>הרה"ק א"ר משה הורוביץ שליט"א</p> <p>לרגל השמחה שהרויה במועונו שמחת נישואי נכדו החתן המופלג</p> <p>יהודה אריה צבי הי"ד בן לבנו</p> <p>הרה"ק ר' שמעון נתן נטע שליט"א</p> <p>עב"ג כמז"ט ובשעתומ"צ.</p> <p>יה"ר שיוכח לרווח מהם רוב תענוג ונחת, מתוך שמחה, אושר ועושר והרחבת הדעת אכ"ר.</p>
---	--	--	---